

Universitätsbibliothek Paderborn

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1710

7. Dies Martii. Si vis beatus esse, cogita hoc primùm, contemnere, & contemni.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45477

cit. Non totum quod dedit, non totus homo requiritur felicitati hominis. De se superest, ut sit supererit rebus, ut sit laetus, fœlix. Proscindatur manus, amputetur pes, resecetur brachium, eruantur oculi amputata dexterâ, scissâ tibiâ, secto armo, effosso lumine, mutilo corpore poterit gaudere, retinere quietem sui, integrum virum esse. Fœlix esse potes etiam sine artibus, quid opus est fortunæ opibus? cuiusvis est integrum etiam sine corporis integritate gaudere, quid ad gaudii integritatem conqueriris Fortuna quisquilias? nunquam eris vir unus, si adhæreas fortunæ: nec enim fortuna est omnibus una. Causam queras, accipe ex Poëta:

Si non mutarer, tunc non Fortuna vocarer.

7. DIES MARTII.

Si vis beatus esse, cogita hoc primum, contemnere, & contemni. *S. Martinus Epis. Dumon de Mont.*

Nec con-
temptus.

I. **H**ic se, velut meleominatum monstrum, objicit, quod omnes velut atrox malum, & metuunt, & fugiunt, contemptus; qui tantum Naturæ adversatur, quantum honor lenocinatur. Hujus desiderio, illius metu, quot, & quanti per omnes ætates, ubique gentium viri per flammas, per maria, per ferarum laniatus, per armorum cuneos, per densam telorum grandinem, in mortem ipsam ruegunt? Sed quid de contemptu sentiendum inquiramus. Ab aliquo tu con-

temne-

temneris. Quæro ergò : meritò an immeritò ? si me-
ritò, vitio id factum est tuo, ut qui aliquid fecisti,
quod factum meretur contemni; vel certè vitio id
fit Naturæ, quæ reddit contemptibilem. Si tuum
est vitium, perferendus est tibi ille contemptus, quia
quod pateris, est ex merito; ut enim patereris, factum
est tuo vitio: nec te lædit, qui te despicit, sed tu ipse
qui aliquid commisisti dignum despicatu. Quid ?
an velles propter aliquod facinus probari, quod ne-
mo nisi improbus approbet ? Ne igitur metuas con-
temni, sed esse contemptibilem. Talis nemo est nisi
suâ culpâ.

II. Sed grave est, inquires, aliis esse ostentui, &
despicatui citrâ culpam. Si mihi corpus imbecille, in-
facetus vultus, lippientes oculi, balbutiens lingua,
si ingenium tenue, leve judicium, hallucinans me-
moria: si illeberalis in me naturâ, ut Thersitem ge-
nuit: illud, ut est contra meum desiderium, ita est
citra meum arbitrium. Sed ut hunc contemptum
fortiter contemnas, hoc tibi velim esse persuasissi-
mum: hoc contemptu non te impeti, sed ipsam de-
formitatem, vel defectum; Naturæ sit, vel fortunæ.
Quomodo censebis te peri, quando, quod tuum non
est, impetratur ? Nec enim tuum est, quod non est in
potestate tua. Nos magni nimium nos ipsos æsti-
mamus, & cum nullius simus pretii, pretio nostri ni-
mis abripimur. Nemo nos tangat, ulcus est, quaqua
tangimur. Et interim nos facimus ridiculos, dum fa-
mus irridenda. Quisquis sui contemptus est con-
temptor, nihil ambitiosius expetit, quam haberi ab
omnibus caudex, stipes, fungus. Quidquid cachin-
norum, ô dicaces sanniones, inquiet, est, expromite,

M

irri-

irridete, protervè mihi illudite, nullius mihi jucundior lusus : omnibus me ignominiis appetite, id num est quod peto, & expeto, graviora me iudicatum meritus ; nihil facietis suprà meritum meum Plurimas commisi stultitias, cur iniquè feram, stultam haberi ? *Isto vas dignum operculo.*

III Stabis in ipso apice fœlicitatis, si possis unum discere, Contemnere & Contemni. Nullus erit beatior in mundo, si possis hæc quatuor à te in petrare. Spernere mundum ; spernere nullum, spernere se, spernere se sperni. Sed age, à te quæro, qui est qui te contemnit, sapiens an stultus, probus a improbus ? Non est sapiens : nec enim quod bonum est, contemni potest nisi ignorantia, vel malevolentia. At in sapientem ignorantia, in probum non quæm cadit malevolentia. Superest igitur ut improbus sit, aut insipiens, à quo te contemni deploras. Quod mavis, elige. Improbus est : Non ei quod ab illo timeas & convicianti dic cum Diogenem. Nec mihi credit quisquam te laudanti, nec tibi menesterant. Una est laus, par commendatio, æstimari à probis, ab improbis vituperari. Quod si ab insipienti sperneris, jam ipse te insipientem prodis, si sperni credis. Noli illum dignare isto honore, ut sensitas dignum patientiam, quod ab indigno patet. Quid à stulto expectandum, quæm stulte facta ? fecit ergò quod suum est. Quid te miseriùs si magnificas te parvi fieri ? Erisne ideo parvus, quia parvis? Tanto quis Deo est vilior, quanto sibi pretiosior; tanto autem pretiosior, quanto ipse sibi vilior. Unus si te Deus contempserit, periisti funditus : unus hic si te laudaverit, beatus es, frendeat liceat, &

flocci

Martius.

Tessera.

179

flocci pendeat universum genus hominum. Tutissimum est nihil præ se contemnere, quasi qui nulli prosit ad usum: quia ut scitè Poëta:

Tam male nil cūsum, ac quod nullum profit ad usum.

8. DIES MARTII.

Cui ita sufficit fœlicitas sua, ut etiam alium velit esse fœlicem? *Salvianus l. de gubern.*

Nec invi **I**nvidiam pati, non est malum pati; nec enim ideo es malus, quia alter tibi invidet bonum. Magna est tibi gloria, dignum esse alterius invidiâ. Nemo invidet misero, nisi fortè illi, cui minor est, quam invidentis miseria. Hinc fœlix invidet fœliciori, immo & fœlici, quia quibusdam ipsa fœlicitatis æqualitas, seges est invidiæ. Fertur igitur Invidia in alienum bonum, ut monet prædicta tessera. Ea causâ Bion olim hominem invidiâ vulgo notum conspicatus, tristi ac dejecto vultu. Nescio, inquit, tibine quidpiam Mali, an quid boni contigerit alicui alteri. Cùm igitur tibi senseris invideri, ne querere, ne te saucium inclamaveris: exulta emuli tui confessione, id tibi sit in confessio; Bono de aliquo præditum, te beatum esse. Contra si neminem tibi invidere compereris, dic quod Themistocles adhuc adolescens: *Præclari nihil dum feci, mihi quippe nondū invidetur.* Invidus illius bono contabescit quem se superiorem agnoscit, vel parem, vel à quo superari timet, vel æquari.

M 2

II. De-